

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στά τελευταία αυτά λόγια της, έτρεμε από κρυφή λυχνιαρά ή φωνή της νέας. "Εκθαμβος για την υπερηφάνειά της ο αρχιεπίσκοπος, και συγκινημένος βαθύτατα συγχρόνως, άποχαιρέτησε άβρότατα τη Ρόζα κ' έφυγε δίχως να προσθέση ούτε λέξι...

Το άποχαιρειτήριο γεύμα της 'Ανναΐδος ντε Λεσπάρ, δόθηκε ύστερα από λίγες ώρες στο μέγαρό της. Παρευρεθησαν σ' αυτό οι τρεις σωτήρες της, ο αρχιεπίσκοπος δηλαδή, ο Μωλουύ κι' ο Τραγκαβέλ.

Κατά την διάρκεια του γεύματος, επικράτησε μιá άνυπόφορη άτμόσφαιρα άμηχανίας. 'Η 'Ανναΐς ήταν λιγομίλητη και πολύ ταραγμένη. 'Ο Τραγκαβέλ έμοιαζε με ήλιθιο. 'Ο αρχιεπίσκοπος ήταν πολύ συλλογισμένος. Και μονάχα ο Μωλουύ έλεγε κάτι, άνόρηχτα όμως, και μονάχα για να «σώση την κατάστασι»...

"Όταν έτελειώσε το γεύμα, ή 'Ανναΐς ευχαρίστησε τους καλεσμένους της. Και τους κάλεσε πάλι να πάνε να την έπισκεφθούν στο κτήμα της του 'Ανζού, στο όποιο θα πήγαινε την έπομένη.

'Ο Μωλουύ κι' ο Τραγκαβέλ άποσύρθηκαν. Οι άποχαιρεισιμοί τους υπήρξαν ψυχροί μέχρις άπογοητεύσεως. 'Ο Μωλουύ περιωρίστηκε να σηκώση άδιάφορα τους ώμους του, όταν πειά βγήκαν έξω στον δρόμο. Κι' ο Τραγκαβέλ ψιθύρισε με πίκρα:

— "Όλα έτελειώσαν, φίλε μου!... Φεύγει αύριο, εκείνη!

— Μπα, πήγαινε να την δής στο 'Ανζού, κουτέ! Έκανε άδιάφορα πάλι, ο Μωλουύ.

— Ποτέ! Ξανάπε ο Τραγκαβέλ, με πίκρα, αλλά και με θυμό, τώρα.

Κι' ο Μωλουύ περιωρίστηκε να ξανασηκώση τους ώμους του, με την ίδια, όπως και πριν, άδιαφορία...

'Ο αρχιεπίσκοπος της Λυών είχε μείνει στο μέγαρο της 'Ανναΐδος, βοηθώντας την στις προετοιμασίες για την αναχώρησί της. Δεν της έλεγε ούτε λέξι, παρά μόνον ότι θα ξεκινούσε για τη Λυών κι' αυτός, άμέσως μόλις θάφευγε για το 'Ανζού εκείνη.

'Αλλά κατά την έπομένη το πρωί, κ' ενώ ή άμαξα της 'Ανναΐδος ήταν έτοιμη πειά, ο αρχιεπίσκοπος ψιθύρισε γλυκά και ίκετευτικά στην νέα:

— 'Ανναΐς, αν σάς παρακαλούσα να μένατε ακόμη για λίγες ήμέρες στο Παρίσι;... "Αν χωριστούμε τώρα, ίσως να χωριστούμε για πάντα!... "Ίσως ο θάνατος να με προλάβη, και να μη σε ξαναϊδω πειά, έσένα την όποία θεωρώ σαν κόρη μου!... Θέλεις, λοιπόν, να μείνης για μιá-δυό έβδομάδες ακόμη;

'Η 'Ανναΐς άνασκήρτησε. Κύτταξε κατάματα τον σεβάσμιο αρχιεπίσκοπο και τον είδε να χαμογελά με άγαθωτάτη πονηρία. "Ενοιωσε λοιπόν τις βαθιές του σκέψεις και συγκινημένη μουρμούρισε:

— Πάτερ μου!... Θέλετε ασφαλώς να μείνω, για να έξετάσω καλύτερα την καρδιά μου και τα αισθήματά μου άπέναντι του... κυρίου Τραγκαβέλ!... "Ε;... Πολύ καλά, πάτερ μου: Θα μείνω έδω, επί δεκαπέντε ήμέρες ακόμη!

— Εϊσαι μιá ευγενεστάτη και πολυαγαπημένη νέα! περιωρίστηκε να πη ο αρχιεπίσκοπος, δακρύζοντας από συγκίνησι.

Κ' έμεινε. Κατά το διάστημα αυτών των ήμερών, ο κρυφός έρωσ της για τον ίπποτικό ξιφομάχο είχε άνθίσει πειά κ' έκανε άγνωριστη την 'Ανναΐδα. "Εχοντας για σύντροφό της τον αρχιεπίσκοπο, πήγαινε σε

μακρυνούς περιπάτους μαζί του, και μιλούσαν διαρκώς για τον Τραγκαβέλ και για τα χαρίσματά του. Και καθόταν επί ώρες κατόπιν βαθειά συλλογισμένη, μη παύοντας ούτε στιγμή να σκέπτεται τον Τραγκαβέλ...

'Εννοείται, ότι όλα αυτά τα διαθήματα της νέας, τα κατασκόπευε με άγρία έπιμονή ή κυρά-Μπριζίτ από το ύψος της σοφίτας της...

Τέλος, κατά το βράδυ της δεκάτης πέμπτης ήμέρας της προθεσμίας, ή 'Ανναΐς κάλεσε μ' έναν υπηρέτη της τον Μωλουύ και τον Τραγκαβέλ, να την έπισκεφθούν στο μέγαρό της. Και σε μιή ώρα, καθισμένη πλάϊ στον καρδινάλιο αρχιεπίσκοπο της Λυών, τους είδε να έμφανίζωνται και να ύποκλίνωνται μπροστά της, δίχως το πρόσωπό της να δείχνη καθόλου τη βαθειά συγκίνησι της καρδιάς της...

'Ο Μωλουύ ήταν ψυχραιμος, όπως πάντα, ενώ ο Τραγκαβέλ ήταν κατάχλωμος και ταραγμένος από άγωνία κι' από άόριστη έλπίδα. 'Η δε 'Ανναΐς, μπαίνοντας κατ' ευθείαν στον σκοπό της και συγκρατώντας το γοργό καρδιοχτύπι της, είπε σταθερά:

— Κύριε καρδινάλιε, κ' έσεϊς, κύριε κόμη ντε Μωλουύ, σάς έκάλεσα έδω ως μάρτυρας για όσα έχω να πω στον κύριο Τραγκαβέλ!...

— Θεέ μου, τί να με περιμένη άρά γε; σκέφτηκε μέσα του με άπόγνωσι ο φτωχός ξιφομάχος, χλωμιάζοντας περισσότερο.

— Κύριε Τραγκαβέλ, ξέρετε ήδη τη λυπηρή ίστορία της μητέρας μου! έξακολούθησε σταθερά ή 'Ανναΐς. Μάθατε επίσης εκεί στις κατακόμβες του μοναστηρίου των Καπουκίνων, το μυστικό της γεννήσεώς μου... 'Επομένως, ξέρετε ακόμα ότι δεν έχω πατέρα...

— "Ω, δεσποινίς! ψιθύρισε ο Τραγκαβέλ μ' έκφρασι λατρείας, τρέμοντας σύγκορμος από συγκίνησι και κάνοντας μιá υπόκλιση γεμάτη από σεβασμό.

— Ναί, δεν έχω πατέρα! Ξανάπε με περισσότερη έπιμονή, ή 'Ανναΐς. 'Επομένως δεν έχω κι' όνομα!... Κύριε Τραγκαβέλ, δεν έχω όνομα: Μου δίνετε το δικό σας;

— 'Εγώ!... 'Εγώ, ναί... "Ω, δεσποινίς!... "Ω, τί ευτυχία!... τραύλισε ο φτωχός όπλοδιδάσκαλος.

"Ετρεμε από άνέκφραστη ευτυχία και δεν μπορούσε να τελειώση μιá φράσι, πού να θγαϊνή νόημα από αυτή, έξ αίτίας της γλυκειάς ταραχής του.

Κι' ο ευγενικός κόμης Μωλουύ, μυστικά συγκινημένος από την ώρραία εκείνη σκηνή, θεώρησε κατάλληλη τη στιγμή να επέμβη και να πη:

— Θα εϊνε ο πιο ευτυχής άνθρωπος του κόσμου, αν σάς δώση το όνομά του, δεσποινίς!... Και το όνομά του, το όνομα «Τραγκαβέλ», σημαίνει άνδρεία, σημαίνει ευγενικά αισθήματα και καρδιά άτρομη, σπανά!

'Η 'Ανναΐς τότε, σοβαρή και μεγαλοπρεπής άπλωσε το χέρι της προς τον Τραγκαβέλ. 'Εκείνος, πνιγμένος από ευτυχία, γονάτισε και το καταφίλησε άβρά.

Και στις 17 Αυγούστου του 1626 έτελέσθησαν οι γάμοι του έκλεκτου αυτού ζευγαριού, στην έκκλησία του 'Αγίου Μαρτίνου, ενώ...

'Ενώ την ίδια βραδυά κατόπιν έτελέσθησαν επίσης στην ίδια αυτή έκκλησία, οι γάμοι του κόμητος ντε

Καθόταν επί ώρες βαθειά συλλογισμένη...

Μωλουῦ με τὴν θελκτικὴ δεσποινίδα Ρόζα Ουδάρ!..

* * *

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν παραμονὴ τῆς τελέσεως τῶν διπλῶν αὐτῶν γάμων, ἔμπαινε στὸ Παρίσι καὶ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου ὁ βασιλεὺς, ἐπιστρέφοντας πειὰ ἀπὸ τὴ Νάντη, ἐνῶ ὁ Ρισελιέ ἔμπαινε κι' αὐτὸς στὸ μέγαρό του:

Κατὰ τὴν ἐπομένη — δηλαδὴ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς τελέσεως τῶν γάμων — ὁ Ρισελιέ, ξυπνώντας ἐνώρις τὸ πρωῖ, περιμένε στὸ πολυτελές γραφεῖο του τὴν ἐπίσκεψι τοῦ πατερ-Ἰωσήφ. Καὶ μόλις τὸν εἶδε ὁ Ρισελιέ, με τόνου ἀπεριγράπτου θριάμβου φώναξε:

— Νίκησα ὀλοκληρωτικά!... Ἡ βασιλισσα λύγισε... Ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ ἐκμηδενίστηκε... Ὁ Σαλαὶ ἀποκεφαλίστηκε... Οἱ Βανδῶμ κι' ὁ Γκράν-Πριέρ θρῖσκονται στὴ φυλακὴ!... Ἔ, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ νίκη μου;

— Εἶνε θρίαμβος πραγματικός! ἀπάντησε ἡσυχα ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε τὰ ἤξερε λεπτομερῶς ὅλα αὐτά, δίχως ὡστόσο νὰ δείξη τίποτα. Καὶ ἀπὸ σήμερον, ἀρχίζει ἡ παντοκρατορία σου... χμ... δηλαδή, ἡ παντοκρατορία μας, γιὰ νὰ εἴμεθα ἐξηγημένοι!... Εἴμαστε λοιπὸν σύμφωνοι, ἢ νὰ σοῦ θυμίσω τί ἔλεγε ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, τὴν ὁποία ἔγραψες μόνος σοῖ σὲ κάτι στιγμὲς παραφροσύνης;

Κάτωχρος ὁ Ρισελιέ, μὴ περιμένοντας καθόλου τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ χτύπημα, κλονίστηκε καὶ κύτταξε κατὰμματα τὴν τρομερὴ «Γκρίζα Πανιερότητα», ὅπως ἐπωνομαζόταν ὁ στυγνὸς καὶ καταχθόνιος πάτερ-Ἰωσήφ. Κ' ὕστερα, ἐτραύλισε με κρυφὴ λύσσα:

— Εἶσθε ὁ κύριός μου!... Ἐγὼ θὰ κυβερνῶ τὴ Γαλλία στὰ φανερά, σύμφωνα με τὴς κρυφές σας ὑποδείξεις!.. ὦ, ἂν γνωσθῆ ποτὲ τὸ κείμενο τῆς καταραμένης ἐκείνης ἐπιστολῆς μου, ἴσως νὰ ἤμουν ἐγὼ τώρα στὴ θέσι τοῦ φτωχοῦ Σαλαί, ἢ στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς τῶν Βανδῶμ!

— Καθὼς βλέπω, συνεννοούμεθα περίφημα! εἶπε ξανά με τὸν ἴδιο γαλήνιο τόνο, ὁ πάτερ-Ἰωσήφ.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς βαθειᾶς σιωπῆς...

— Ἄ, ἔχω ἀκόμα νὰ σοῦ ἀνακοινώσω καὶ τὸ ἐξῆς! εἶπε σὲ λίγο ὁ Ρισελιέ, ξαναθρῖσκοντας τὴν ψυχραιμία του μετὰ τὸ πέρασμα τῆς προηγουμένης θυέλλης. Πρὸ ἕλιγου, ἦρθε ἐδῶ ἐκεῖνος ὁ διαβολοκαλόγηρος, ὁ Κορινιάν... Καὶ με θεβαίωσε, ὅτι ἂν ὑποσχεθῶ εἴκοσι χιλιάδες λίβρες σ' ἐκείνη τὴν ἀθλία ἐρωμένη του, τὴν κυρὰ-Μπριζίτ, ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς ὑποδείξῃ πού θρῖσκονται ὁ Τραγκαβέλ, ὁ Μωλουῦ καὶ ὁ Ρασκάς!... Τοῦ τὰ ὑποσχέθηκα λοιπὸν, τὰ χρήματα αὐτά... Κι' ἀπόψε θάρθῃ ἐδῶ ἡ ἴδια ἢ Μπριζίτ, γιὰ νὰ μᾶς ὑποδείξῃ τὸ κρησφύγετο τῶν τεσσάρων αὐτῶν δαιμόνων!

— ὦ, μὰ θὰ εἶνε τότε πλήρης ὁ θρίαμβός μας! ἔκανε με δυσκολοσυγκράτητον ἐνθουσιασμό, ὁ πάτερ-Ἰωσήφ. Λέει ὁμως τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ παληο-Κορινιάν;

— Δὲν θὰ κινδύνευε τὸ κεφάλι του αὐτὸς, με τὸ νάρθη ἐδῶ, ἂν δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια! θεβαίωσε με πεποίησι, ὁ Ρισελιέ.

— Καὶ σὲ ποιὸν θὰ ἀναθέσετε τὴ σύλληψι τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἀρχισατανάδων; ξανάπε ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἀνήυχος. Ξέρετε, ὅτι οἱ τέσσερες αὐτοὶ ἰσοδυναμοῦν με σαράντα;

— ὦ, μὰ καὶ μονάχος ὁ Τραγκαβέλ ἰσοδυναμεῖ με ἑκατὸν σαράντα! ἀπάντησε ὁ Ρισελιέ, με μᾶτια ἀστραπτερά ἀπὸ θυμὸ κι' ἀπὸ λύσσα. Γι' αὐτό, θὰ ἀναθέσω τὴ σύλληψι τους, στὸν ἴδιο τόν... ἔ α υ τ ὁ μου!... Καὶ μόλις τοὺς κλείσω ἀπόψε στὴ Βασίλλη, θὰ εἶνε κιόλας ἐτοιμοὶς ἢ ἀγχόνες πού θὰ τοὺς δεχτοῦν!... ὦ, δὲν θὰ μοῦ ἱαφύγουν αὐτὴ τὴ φορὰ, γιὰτὶ θάχω μαζί μου δυὸ ὀλόκληρους λόχους σωματοφυλάκων!

Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, αἰγούρος γιὰ τὴν ἐπιτυχία καὶ τοῦ καινούργιου αὐτοῦ διαθήματος τοῦ Ρισελιέ, τὸν ἀποχαιρέτησε με ταπεινότητα ὑφισταμένου, ἀλλὰ καὶ με τὴν ἐγκαρδιότητα συνειόχου κ' ἔφυγε σκεπτικός, σκυφτός, προξενώντας ἄθελον τρόμο στὸ διάβα του, σὲ ὅσους τύχαινε νὰ συναντήσῃ...

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας αὐτῆς ἡμέρας καὶ μετὰ τὴν τέλεσι τῶν διπλῶν καὶ συγκινητικῶν γάμων τους, ὁ Τραγκαβέλ με τὴν Ἄνναϊδα τράβηξαν γιὰ τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Κουρτώ, κι' ὁ Μωλουῦ με τὴν Ρόζα γιὰ τὸ μέγαρό τους τῆς ὁδοῦ «Τεσσάρων Παιδιῶν». Ὁ ἀγαθὸς Μονταριόλ, συνώδευσε τὸν παλῆ ὄπλο-διδάσκαλό του ὡς τὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου. Κι' ὅταν ἔμεινε πειὰ μόνος στὸν δρόμο, μετὰ τοὺς συγκινητικὸς ἀποχαιρετισμούς του με τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι τῶν νεονύμφων, μουρμούρισε θλιμμένος ὀλόψυχα:

— Τώρα, πάει πειὰ!... Πέθανε ἡ Ἄκαδημία!

Σιγά-σιγά ἀποσύρθηκε κατόπιν ὁ ἀγαθὸς Μονταριόλ καὶ ἐτράβηξε κατὰ τὴν ὁδὸ Σαιντ-Ἀβουά. Καθὼς ὁμως περνοῦσε τὸν σκοτεινὸ καὶ σιωπηλὸ, κατὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δρόμο, ἄ-

κουσε κλαγγές σπαθῶν καὶ δῦλων, κ' εἶδε μιὰ πολυάριθμὴ ὀμάδα ἐνόπλων — ὀλόκληρο στράτευμα σχεδὸν — νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Μονταριόλ κρύφτηκε σβέλτα στὴν ἐξώπορτα κάποιου σπιτιοῦ. Εἶδε, ὅτι τὴν ὀμάδα ἐκείνη, τὴν διηύθυνε μιὰ γυναίκα, ἢ ὁποία κρατοῦσε ἓνα μουλᾶρι φορτωμένο ἀπὸ τὸ χαλινάρι του.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! μουρμούρισε μέσα του ὁ Μονταριόλ. Οἱ ἐνοπλοὶ αὐτοὶ εἶνε στρατιῶτες τοῦ καρδινάλιου Ρισελιέ!... Καὶ τὸ μουλᾶρι εἶνε φορτωμένο με τὸ φορεῖο τοῦ καρδινάλιου!

Πραγματικά, μπρὸς στὸ σπῆτι τοῦ Τραγκαβέλ οἱ ὀπλοφόροι ἐσταμάτησαν. Ἀπ' τὸ φορεῖο κατέβηκε ὁ καρδινάλιος, ἐνῶ ἡ γυναίκα κ' ἓνας ἀξιωματικὸς τὸν βοηθοῦσαν νὰ γλυστρήσῃ ἄνετα ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ μουλᾶριου καὶ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὴ γῆ.

Ξαναβλαστήμησε ἐκθυμβὸς ὁ νεαρὸς ξιφομάχος.

— Ἐξάπαντος γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου Τραγκαβέλ ἦρθαν ἐδῶ αὐτοὶ οἱ σατανάδες! ψιθύρισε, τραβώντας τὸ σπαθί του.

Κι' ἀμέσως ὕστερα, ξανάπε με πίκρα:

— Τί νὰ κάνω ὁμως, πού εἶμαι ἓνας ἐναντίον τόσων;

Γλύστρησε ἀθόρυβα ὡς τὴν κοντινὴ γωνιά, κ' ὕστερα τράβηξε ὀλοταχῶς γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ Μωλουῦ. Φτάνοντας ἐκεῖ, χτύπησε μανιωδῶς τὴν πόρτα. Κ' εἶπε στοὺς ὑπηρέτες πού ἔτρεξαν ν' ἀνοίξουν:

— Εἶδοποιήστε τὸν κύριό σας, ὅτι ὁ καρδινάλιος πάει νὰ συλλάβῃ τὸν Τραγκαβέλ!

Ὑστερα, δίχως νὰ περιμένῃ τὸν Μωλουῦ νὰ φανῇ, ἔτρεξε με ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδαριῶν του πρὸς τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Κουρτώ...

Ἐκεῖ, ὁ Τραγκαβέλ καὶ ἡ Ἄνναϊς, ἀνύποπτο, χαίροντο τὴ μοναξιά τους καὶ τὴν ἀγάπη τους. Ἡ ζωὴ τοὺς φαινόταν ἀνέφελη κ' εὐτυχισμένη πειὰ στὸ μέλλον, ὕστερα ἀπὸ τὴς τόσες περιπέτειες καὶ τοὺς τόσους φοβεροὺς κινδύνους πού εἶχαν περάσει. Γελοῦσαν διαρκῶς, καὶ τρυφερά ἀγκαλιασμένοι, κυτταζόντουσαν με θλέμματα ἀμοιβαίας λατρείας. Ἐνοιώθαν ὡς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς των τὴν εὐτυχὴ ἀμεριμνησία ἐραστῶν πού ἀλληλολατρεῦνται!

— Φαντάσου, ἀγαπημένη μου, πόσο θὰ φουρκισθῇ ἀπὸ τὴ λύσσα του ὁ καρδινάλιος, ὅταν...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του ὁ Τραγκαβέλ, γιὰτὶ εἶδε ξαφνικά τὴν Ἄνναϊδα νὰ χλωμιάζῃ φρικιαστικά. Τὴν εἶδε, ἀκόμα, νὰ καρφώνῃ γλαρὰ μᾶτια πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ...

Ἐστρεψε ἀπότομα ὁ Τραγκαβέλ, γιὰ νὰ δῇ τί συνέβαινε ἐκεῖ. Κ' εἶδε... τὸν καρδινάλιο... νὰ μπαίνει μέσα στὸ σαλόνι, με σαρκαστικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη του!

Ναί, ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνῃ χωρίς θόρυβο. Ἐπιτήδειος κατὰσκοπος ἢ κυρὰ - Μπριζίτ, τὰ εἶχε καταφέρει ὅλα θαυμάσια. Τοποθέτησε πρῶτα φρουροὺς στὴς γωνίες τοῦ δρόμου, χτύπησε τὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου τῆς Ἄνναϊδος καὶ εἶπε ψιθυριστὰ στὸν θυρωρὸ πού ἀνοίξε:

— Μὲ στέλνει ὁ κύριος Μωλουῦ νὰ πῶ κάτι τὸ ἐπείγον στὸν κύριο Τραγκαβέλ!

Ὁ θυρωρὸς ἀνύποπτος, ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἀμέσως ὁμως, εἴκοσι ἐνοπλοὶ στρατιῶτες τοῦ καρδινάλιου ὤρμησαν μέσα καὶ ἔδεσαν τὸν θυρωρὸ πρὶν προλάβῃ νὰ πῇ λέξι.

Μπήκαν κι' ἄλλοι μέσα, κατόπιν μ' ἐπικεφαλῆς τὸν καρδινάλιο. Ὅσοι ἀπ' τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τύχαινε νὰ κυκλοφοροῦν, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, στοὺς διαδρόμους τοῦ μεγάρου, συλλαμβανόντουσαν καὶ φιμωνόντουσαν ἀθόρυβα. Ἡ ξαφνικὴ παρουσία τοῦ τρομεροῦ καρδινάλιου τοὺς παράλυε ὅλους ἀπὸ φόβο!

Τέλος, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ του ταπεινωμένον ὁ καρδινάλιος, ἐξ αἰτίας τῆς γενναιοφροσύνης τῆς Ἄνναϊδος, ἢ ὁποία τοῦ εἶχε παραδώσει τότε τὰ ἀναθεματισμένα ἔγγραφα, καὶ ποθώντας ὁ ἀνάνδρος νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, ἔμπαινε τώρα στὸ σαλόνι τῆς ἀπειλητικὸς καὶ χαμογελῶντας ὡς τὸν σατανᾶ:

— Δεσποινίς! γρύλλισε με μοχθηρία. Κατηγορεῖσθε γιὰ ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας καὶ γιὰ πραξικόπημα ἐναντίον τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους!

Ἐγεννε ὕστερα στοὺς στρατιῶτες του, οἱ ὁποῖοι προχώρησαν λίγα βήματα γιὰ νὰ τὴν συλλάβουν...

— Χαχαχά!... Τί ἀφελῆς πού εἶσαι, πανιερώτατε! ἀντήχησε ξαφνικά τότε ἡ φωνὴ καὶ τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τοῦ Τραγκαβέλ. Ἐμένα με ξεχάσατε, λοιπὸν;

Ἐσπρωξε βίαια τὴν Ἄνναϊδα, τράβηξε τὸ σπαθί του γιὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ καὶ οὐρλιάσε ξανά, κυττάζοντας τὸν καρδινάλιο με θλέμμα τρομερό:

— Ἐμπρός!... Θὰ τὴν συλλάβετε, μονάχα ὅταν πατήσετε ἀπάνω στὸ πτώμα μου!... Εἶμαι ἓνας κ' εἶσθε πενήντα, ἀλλὰ τὸ σπαθί μου ἀξίζει γιὰ διακόσιους ἀπὸ σᾶς!... Ἀχρεῖοι!... Ἄνναϊδοι!

(Ἄκολουθεῖ)